బర్సాత్‌కి రాత్

అంతవరకు చిన్న తుంపరగా పడుతున్న జల్లు పెద్దదై ఒక్కసారిగా వుధృతంగా వాన కురువసాగింది. వేగంగా నడుస్తున్న నీరజ చీరకుచ్చిళ్ళు తడిసి అడ్డుపడ్డంతో తూలి పడబోయి తమాయించుకుంది. చీర పూర్తిగా తడిసిపోయింది. తలంతా తడిసి జుట్టు నీళ్ళు కారుతూంది. పల్చని చీరేమో ఒంటి కతుక్కుపోయి అడుగు వేయడమే కష్టంగా అనిపిస్తుంది. ఇక లాభంలేదనుకున్న నీరజ త్వరగా నాలుగు అడుగులు వేసి దగ్గరలో వున్న ఇంటి మెట్లెక్కి వరండాలో నిలబడింది.

"ఇప్పుడు కురవకపోతే కొంప మునిగిపోతుందేమో... పాడువాన! ఇవ్వాళనగా ఆఫీసులో వర్క్ఎక్కువ వుండడం... అందుకు తగ్గట్టు ఒక్క బస్సూ ఆగకుండా నిండా జనంతో పరిగెత్తి పోవడమూ జరగాలా?" చీరకొంగు పిండుకొని అతడి కొంగుతోనే మొహం అద్దుకుంటూ మనసులోనే విసుక్కుంది నీరజ. వుండి వుండి ఒక్కసారిగా గాలితెర వీస్తుంటే వణుకొస్తుందా అమ్మాయికి. ఇంకా వర్షం తుంపరమీద పడుతుండడంతో కిటికీ దగ్గరకు జరిగి నిలబడింది. కిటికీ గుండా వస్తున్న వెలుగు ఆమెమీద పడింది వచ్చి.

"ఎవరది?" లోపల్నించి ఒక పురుష కంఠం ప్రశ్నించింది.

నీరజ సమాధానం చెప్పలేదు. వాన తొందరగా తగ్గితే బావుండు వెళ్ళిపోవచ్చు ననుకుంటూ ఓరగా కిటికీవైపు చూసింది. ఇంతలో తలుపులు తెరుచుకున్నాయి. వరండాలైటు వెలిగింది.

"ఎవరక్కడని అడుగుతుంటే పలకరేం?" అంటూ బయటకువచ్చాడో యువకుడు. క్షణకాలం కళ్ళెత్తి అతని వైపు చూసింది నీరజ. పొడుగ్గా బలంగా చక్కని కనుముక్కు తీరుతో షైజమా లాల్చీలతో హుందాగా వున్నాడతను, ఒత్తైన నొక్కులజుత్తు కొద్దిగా నుదురు మీద పడుతూంది. అంతదాకా చదువుతున్నాడేమో పుస్తకంతో సహితం వచ్చాడు బయటకు.

అంతలో తనువున్న తీరు గుర్తుకు రాగానే కుచించుకుపోయింది నీరజ. తడిసి ఒంటికి అతుక్కుపోయిన చీర ఆమె ఒంపుసొంపులను దాచలేకపోతూంది. ఆ అపరిచిత యువకుడిముందు ఆ స్థితిలో నిలబడిన నీరజ కనులు సిగ్గుతో వాలిపోయాయి.

"వాన... ఎక్కువగా వుంటే..." అస్పష్టంగా అంటూ ఆగిపోయింది.

"ఫరవాలేదు... అక్కడే నిలబడి పోయారేం లోపలకు రండి.. వర్షం తగ్గాక వెళ్ళవచ్చు..." ఆమె అవస్థ గ్రహించినట్టు ఆమెనుండి చూపులు తిప్పుకుని మర్యాదగా లోనికి ఆహ్వానించాడతను.

రెండడుగులు లోపలికివేస్తూ "మంగమ్మా... తువ్వాలుతే..." అంటూ పెద్దగా పిలిచాడు.

ఆ పేరు విన్న తర్వాత ధైర్యంగా తలెత్తి లోపలికి దృష్టి సారించింది నీరజ.

"అరె! ఇంకా అలా నిలబడే వున్నారే మరేం ఫరవాలేదు లోపలికి రండి!" ఇంకా నీరజ నిలుచున్న చోటునుండి కదలక పోవడంతో హెచ్చరించాడతను. ఇంతలో చేతిలో టర్కీటవలు తీసుకుని ఓ యాభై సంవత్సరాల స్త్రీ లోపల్నించి వచ్చింది, 'ఎందుకుబాబూ తువ్వాలు అడిగారు?" అంటూ.

"ఇదిగో ఆమె తడిసిపోయారు చూడు... లోపలికి తీసుకువెళ్ళు.... అలాగే కాస్త కాఫీకూడా కలుపు..." అంటూ నీరజకేసి తిరిగినవ్వి" మీరు బాగా తడిసిపోయారు... కానీ మా యింట్లో మీకు యివ్వగల దుస్తులు లేవు. ఏమనుకోకుండా కాసేపటిదాకా వీటితో కాలక్షేపం చేయండి..." అంటూ బీరువా తెరిచి ఇస్త్రీ పైజమా, షర్ట్ తీసి యిచ్చాడు.

నీరజ వాటిని అందుకోకుండానే రెండడుగులు లోపలికి వేసింది. వెనక నున్న మంగమ్మ అవి తీసుకుని "పదండమ్మా.. త్వరగా ఆ చీరమార్చండి జలుబు చేస్తుంది" అంటూ ఆమెను లోపలి గదిలోనికి నడిపించింది.

ఇష్టం లేకపోయినా ఇక చేసేదిలేక పైజమా షర్టు తొడుక్కుని, మంగమ్మ చీర ఆరేస్తుంటే చూస్తూ తల తుడుచుకుంటూ నిలబడింది నీరజ.

"అయ్యో! అలా కూర్చోండమ్మా" అంటూ కుర్చీ తెచ్చి వేసింది మంగమ్మ.

"మీ అయ్యగారి భార్యా... పిల్లలూ వూరికి వెళ్ళారా?" సంశయిస్తూ ప్రశ్నించింది నీరజ.

మంగమ్మ నవ్వింది "పెళ్ళే కాలేదమ్మా అయ్యకు" లంకంత ఇంటికీ ఆయనొక్కడే... ఎంత ఆస్తివున్నా యింట్లో దీపంపెట్టే తల్లి వుంటేనే కదమ్మా కళ? ఇంకా కల్యాణ ఘడియ ఎన్నటికో ఆయనకు?" అంటూనే అంతలో గుర్తొచ్చి "మీరు కూర్చోండమ్మా నేను కాఫీ పెట్టి తెస్తాను..." అంటూ వంటింట్లోకి వెళ్ళబోయింది మంగమ్మ.

నీరజకు ఒక్కత్తే ఆ గదిలో కూర్చోవాలనిపించలేదు. తనూ మంగమ్మ వెంటే వచ్చి వంటింట్లో ఆమె కాఫీ చేస్తుంటే డైనింగు టేబులుముందు కుర్చీలో కూలబడింది.

"అయ్యగారు మీకు తెలుసామ్మా?" మంగమ్మ కుతూహలంగా చూస్తూ అడిగింది.

నీరజనవ్వి తల అడ్డంగా తిప్పింది. "వాన మొత్తేస్తుంటే నడవలేక వరండాలో

నిలబడ్డాను. పాపం ఆయన లోపలకు పిలిచారు. అంతే కాస్త తగ్గగానే త్వరగా ఇంటికి పోవాలి. ఇంట్లో కంగారు పడుతుంటారు" అంది.

"మంగమ్మా ఆవిడకు కాస్త కాఫీ అయినా యిచ్చావా లేదా?" అంటూ లోపలికి వచ్చాడతను. చటుక్కున లేచి నిలబడింది నీరజ. కళ్ళ చుట్టూ అలముకుపోయిన కాటుకతో అసలే విశాలమైన కనులు మరింత విశాలంగా కనబడుతుండగా, అప్పుడప్పుడే కాస్త ఆరుతున్న తడిజుట్టు పాయలు రెండు భుజాలమీదుగా ముందుపడి బొట్టులేని పచ్చని ముఖంమీద అల్లరిగా ఎగురుతున్న ముంగురులతో, పైజామా షర్ట్‌లో నిలబడిన నీరజ అందం అతని మనసును క్షణకాలం వూపేసింది. పదే పదే చూడాలనిపిస్తున్న ఆ కళ్ళవంక చూడకుండా వుండడానికి ప్రయత్నిస్తూనే "కూర్చోండి! నేనేం మీ బాస్‌నుకాను రాగానే నిలబడ్డానికి" అన్నాడు చిన్నగా నవ్వుతూ.

మంగమ్మ ట్రేలో కాఫీ తీసుకువచ్చి టేబులుమీద పెట్టింది. "నేనిక్కడ కూర్చుంటే మీ కభ్యంతరం లేదుగద?" అంటూ ఆమె ఎదురువైపు కుర్చీలో కూర్చుని తనోకప్పు తీసుకుని ఆమెకో కప్పు అందించాడు.

మౌనంగా సిప్ చేయసాగింది నీరజ. అసలు అందమంతా ఆడవాళ్ల సొత్తనీ మగవాళ్ళలో అందమైనవాళ్ళు వుండనే వుండరని గాఢంగా విశ్వసించే నీరజ అభిప్రాయం ఈ సుందర యువకుడి దర్శనంతో చెదిరిపోయింది. సూటిగా చూసే అతని కన్నులలో ఏదో వింతకాంతి ఎదుటివాళ్లను ఆకర్షిస్తుంది.

"నా పేరు శేఖర్! పని చేసినామానినా లాయరేనని బోర్డేమో తగిలించు కున్నాను. ఇక మా యిల్లు గురించీ మంగమ్మ గురించి ప్రత్యేకంగా పరిచయం చేయనక్కర్లేదనుకుంటూ! మీ కభ్యంతరం లేకపోతే మీ పేరేమిటో తెలుసుకోవచ్చునా?" తనను తాను పరిచయం చేసుకుని ప్రశ్నించాడు శేఖర్.

ఏం మాట్లాడినా హాస్యంగా మాట్లాడం అతని అలవాటేమో అనిపించింది నీరజకు. వస్తున్న నవ్వు దాచుకుంటూ..." నా పేరు నీరజ... వానలో తడవలేక మీ యింటి కొచ్చాను. మరి కాసేపట్లో మా యింట్లో వుంటాను" అంది.

అతను హాయిగా నవ్వేశాడు. "పోన్లెండి... ఈ వంకన పరిచయం చేసుకోవాలనుకున్నానని జిడ్డులా మిమ్మల్ని పట్టుకుంటానని భయపడకండి! పేరైనా చెప్పారు. థ్యాంక్స్!" అన్నాడు అక్కడినుండి లేస్తూ

కాసేపటి తర్వాత చీర కట్టుకుని, జడ అల్లుకుని బయటకు వచ్చింది నీరజ. వాన తగ్గుముఖం పట్టినా ఇంకా సన్నగా జల్లుపడుతూనే వుంది బయట. వాచీ చూసుకుంటూ.

"ఇక నేను వెడతానండీ... మీ సహాయానికి కృతజ్ఞురాలిని..." తల దించుకుని మెల్లగా అంది నీరజ.

అతను చదువుకున్న పుస్తకం మూసేసి ఆశ్చర్యంగా చూసాడు "ఇంకా వాన పూర్తిగా తగ్గలేదే!" అన్నాడు.

"ఫరవాలేదండీ! ఇప్పటికే అలస్యమయింది. అమ్మ నా కోసం కంగారు పడుతుంటుంది." నీరజ ముందుకు నడుస్తూ అంది.

"అయితే ఒక్క నిముషం ఆగండి వస్తా" అంటూ అతను వానలో తడుస్తూ బయటకు వెళ్ళాడు. ఎందుకు వెళ్ళాడో అర్థంకాక ఆశ్చర్యంగా చుట్టూ చూస్తూ నిలబడింది నీరజ. ఖరీదైన సోఫాసెట్టూ, రేడియో, కిటికీలకు గుమ్మాలకు రెప రెపలాడుతున్న కర్టెన్స్ అతని ఐశ్వర్యాన్ని చాటుతున్నాయి. అతను వదిలి వెళ్ళిన పుస్తకంతీసి చూసింది. హార్డీ నవల 'టెస్' తనలాగే ఇతనికీ హార్డీ అంటే యిష్టమేమో అని నవ్వుకుంది నీరజ.

వీధిలో హారన్ మోగడంతో వులికిపడి చూసింది. పెద్ద నల్ల కారులో నుండి దిగివచ్చాడు అతను. "రండి... ఇంకా వాన తగ్గకముందే వెళ్ళాలని పట్టుబడుతున్నారు. మీ యింటి దగ్గర దింపుతాను" అంటూనే బయటకు నడిచాడు.

"మీ కెందుకండి శ్రమ ... నేను వెళ్ళగలను..." అంటున్న నీరజ మాటలు అతని చెవినిసోకినట్టులేదు.

"మంగమ్మా నేను వెళ్తున్నాను!" అంటూ తనూ అతడి ననుసరించింది. బాక్‌డోర్ తెరవడానికి అవస్థపడుతుంటే అతను నవ్వేసి ఫ్రంట్‌డోర్ తెరిచి "ఇలా కూర్చోండి... నేనేం పెద్దపులిని కాను." అన్నాడు నీరజ యిబ్బందిగా అతని పక్కన కూర్చుంది.

"ఎంతదాకా చదివారు?" తిన్నగా రోడ్డువైపు చూస్తూనే ప్రశ్నించాడతను.

"బి.ఎ. పాసయ్యాను. మూడేళ్ల నుండి క్లర్క్‌గా పనిచేస్తున్నాను" నీరజ నెమ్మదిగా అంది.

"చెల్లెళ్ళు తమ్ముళ్ళు వున్నారా?" ఏమూలో జాలి ధ్వనించిందతని గొంతులో.

"లేదు! అమ్మా నేనూ ఇద్దరమే!" అంటూనే.

"అరే! ఇలా తిప్పండి యిదే మా యిల్లు" అంటూ అరిచినంత పనిచేసింది నీరజ. ముందుకు పోబోతున్న వాడల్లా సడన్‌గా తిప్పాడు శేఖర్. అంతే అటునుంచి వేగంగా వస్తున్న లారీలైటు కళ్ళలో గుచ్చుకొనేంత వరకే తెలుసు నీరజకు!

X X X

బరువుగా కళ్ళు తెరిచింది నీరజ. ఆత్రంగా వంగి మొహంలోకి చూస్తుంది తల్లి "అమ్మా!" చేత్తో నుదురు తడుముకుంటూ ఆశ్చర్యంగా పిలిచింది నీరజ" "నాకేమయింది?"

"ఏమీ లేదమ్మా, లేవకు" వారించబోయింది సుందరమ్మ.

నీరజకు మసక మసగ్గా కలలో జరిగినట్టు ఒక్కో విషయం గుర్తుకువస్తుంది. "ఆయన... శేఖర్ ఏమయ్యారు?" లేచి కూర్చోవడానికి ప్రయత్నిస్తూ ఆత్రంగా అడిగింది.

"ఇక్కడే వున్నారమ్మా... ఇంకా స్పృహరాలేదు. ఆయనకు గాయాలు బాగా తగిలాయి. మీరు అదృష్టం కొద్దీ తప్పించుకున్నారు!" అటుగా వచ్చిన నర్స్ చెప్పింది.

"భగవాన్! ఏమిటీ అన్యాయం, ఏదో సహాయం చేయబోతే నా వలన అతనికి ప్రమాదం రావాలా?" నీరజ మనసు కలుక్కుమంది.

తల్లి వారిస్తున్నా వినకుండా లేచి అతని మంచం దగ్గరకు వచ్చింది. మొహమంతా కనబడకుండా కట్లు కట్టేసారు, స్పృహలేకుండా పడివున్న అతనిని చూడగానే కళ్ళల్లో నీరు తిరిగింది నీరజకు.

"డాక్టర్! ఆయనకు ఏ ప్రమాదం లేదుకదా?" గద్గద కంఠంతో ప్రశ్నిస్తున్న కూతురివైపు ఆశ్చర్యంగా చూస్తూంది సుందరమ్మ.

"ఇప్పుడే ఏదీ చెప్పలేనమ్మా, కళ్ళకు బాగా దెబ్బతగిలింది!" అన్నాడు డాక్టర్.

"అంటే...అంటే..." భయంతో కళ్ళు పెద్దవిచేసి చూసింది నీరజ.

ఆమె బేలచూపులు చూసి ఏమనుకున్నాడో ఏమో "అన్నిటికీ ఆ దేవుడే వున్నాడు. ఇప్పటి నుండి భయపడకమ్మాయ్!" అంటూ వెళ్ళిపోయాడాయన.

"అతని కళ్ళు పోతాయా?... ఏంత కాంతితో వెలిగే ఆ కళ్ళు, గుండెలోతుల్లోకి చూస్తున్నట్టు చూసే ఆకళ్ళు ఇక చూడలేవా?... తనమూలాన శాశ్వతంగా అంధుడై పోతాడా అతను?" అనే వూహలు హృదయాన్ని కలిచి వేస్తుండగా 'అమ్మా!' అంటూ తల్లి భుజంమీద వాలి నిస్సహాయంగా విలపించింది నీరజ.

శేఖర్‌కు స్పృహవచ్చిందిగానీ కళ్ళ కట్లు మాత్రం విప్పలేదు ఇంకా.

"శేఖర్‌గారూ! యిదంతా నా వలన వచ్చింది. నేను మీ యింటికి రాకుండా వుండివుంటే యిలా అయివుండేదికాదు. నన్ను క్షమించరూ?" గద్గద కంఠంతో వేడుకొంది నీరజ అతని తలవైపుగా నిలబడి.

"ఎవరది? నీరజా?" అతను చేయి జాచాడు. తటపటాయిస్తూ చెయ్యి అందించింది నీరజ. ఆమె చేతిని మృదువుగా నొక్కుతూ "మీకేమీ కాలేదుకదా నీరజా! కులాసాగా వున్నారా? పెద్దగా ఇంట్లో దిగబెడతానని బయలుదేరాను మీకేమయినా అయితే మీ అమ్మగారికి ఏం సమాధానం చెప్పగలిగేవాడిని? నాదేముంది ఒంటరిపక్షిని వున్నాపోయినా నాకోసం ఏడ్చె వాళ్ళెవరూలేరు!" అన్నాడు శేఖర్.

చప్పున అతని నోరు మూసింది నీరజ. "ఛ అలా అనకండి! మీకేమయినా అయితే బ్రతికినంతకాలం నా మనసుకు శాంతివుండదు. పాపిష్టిదాన్ని కంగారుపెట్టి మీకు కష్టం తెచ్చిపెట్టాను. నీరజ గొంతు జీరబోయింది.

"నీరజా!" బాధగా పిలిచాడు శేఖర్ ఏడుస్తున్నారా? ప్లీజ్! వద్దు! నాకోసం మీరేం బాధపడకండి!" అనేసి పేలవంగా నవ్వుతూ "ఇంతకాలం నాకోసం బాధపడే వాళ్ళు లేరని వాపోయాను. గానీ ఇప్పుడు మీరిలా నా గురించి కళ్ళనీళ్ళు పెట్టుకుంటుంటే నిజంగా నాకెంత కష్టంగా ఉందో మీకు తెలియదు. ఏడవకండి నీరజా నాకేమీ కాలేదు. మంగమ్మకు కబురుపెట్టి మీరు వెళ్ళి విశ్రాంతి తీసుకోండి.." అంటూ మొహం పక్కకు తిప్పుకుని పడుకున్నాడు.

అభిమానం కోసం తపించిపోయే ఆ యువకుడి ఆవేదన చూస్తుంటే నీరజ హృదయం జాలితో కరిగిపోయింది. అతని జుట్టు నిమిరి ఓదార్చాలనిపించింది. మౌనంగా కాసేపు కూర్చుని తర్వాత లేచివెళ్ళి పాలుతీసుకువచ్చింది గ్లాసుతో.

"శేఖర్‌గారూ! కొద్దిగా ఈ పాలు తాగరా?" గ్లాసును అతని పెదవులకానిస్తూ నెమ్మదిగా పిలిచింది.

"మీరింకా వెళ్ళలేదా నీరజా? మీకెందుకీ శ్రమ?" శేఖర్ ఆశ్చర్యంగా అడిగాడు.

"మీకు పూర్తిగా నయమయ్యేదాక నేనెక్కడికీ పోను. ఇది నాకు శ్రమా? మీరీ పరిస్థితికి రావడానికి కారణం నేను కాదూ? మీ బదులు ఈ దెబ్బలన్నీ నాకు తగిలివున్నా నాకింత బాధగావుండేదికాదు.." వుద్వేగంతో చెప్పుకుపోతూంది నీరజ.

"నీరజా ఏమిటామాటలు? సహించలేనట్టుగా అన్నాడు శేఖర్.

నీరజ మాట్లాడలేదు. పాలు త్రాగడం పూర్తిచేసిన తర్వాత చిన్నగా నవ్వుతూ అన్నాడు శేఖర్ "నాకీ దెబ్బలు తగలకపోతే మీచేత ఈ సేవలు పొందే అదృష్టం కలిగేదంటావా నీరజా?"

"......................."

"వెళ్ళిపోయావా నీరజా!" చేత్తో పక్కన వెదుకుతూ పిలిచాడు. అతని చేతికి నీరజ వెచ్చనిచేయి తగిలింది. అప్రయత్నంగానే ఆ చేతిని మృదువుగా నొక్కుతూ" "రేపు కళ్ళు కట్లు విప్పుతారు కదూ నీరజా నాకు? మీరు వస్తారా ఆ సమయానికి? మళ్ళీ మొన్నటిలా మిమ్మల్ని చూడగలనంటారా?" ఏదో ఆత్మీయురాలి నడిగినట్లు అడుగుతున్న శేఖర్‌ను చూస్తుంటే నీరజ గుండె బరువెక్కుతూంది. ఆమె కళ్ళనుండి రెండు వెచ్చని కన్నీటిబొట్లు రాలిపడ్డాయి అతని చేతిమీద.

"తప్పకుండా వస్తాను శేఖర్! అసలు మీరు కళ్ళు తెరిచి చూసేదాకా మీ దగ్గరే వుంటాను!" నెమ్మదిగా అంది.

తన దగ్గరగా కూర్చుని ఆదరణంతా నిండిన గొంతుతో ఆమె ఆ విధంగా మాట్లాడుతుంటే ఎన్నాళ్ళనుండో తనకు కావాలని వెదుకుతున్నదేదో పొందగలిగినట్టని పిస్తూంది శేఖర్‌కు. చటుక్కున ఆమెచేతిని తీసి గుండెకాన్చుకుంటూ.

"అయితే నాకు కొంతకాలందాకా కళ్ళు కనబడకుండా వుంటేనే బాగుంటుంది నీరజా... ఈ చేయి యిలా నా దగ్గరే వుంటే, ... " అంటూ సగంలో తప్పుచేసిన వాడిలా ఆగిపోయి హఠాత్తుగా ఆమెచేతిని వదిలేసాడు.

ఆ మాటల ప్రభావమేమో గానీ అంతదాకా నిర్వికారంగా కూర్చున్న నీరజ చటుక్కున చేతిని వెనక్కి తీసుకుంది. అతని స్పర్శ ఆమెలో వింత సంచలనాన్ని కలిగించింది. కొంతసేపటిదాకా తదేకంగా అతనినే చూస్తూ కూర్చుండిపోయింది నీరజ "ఏమిటీ బంధం? నిన్నటివరకు యితనెవరో కూడా తెలియదు తనకు. కానీ ఈ రోజు అతని బాధను సహించలేకపోతూంది. అతని తలను ఒళ్ళోకి తీసుకుని లాలించాలని... ఎవరూలేరని వాపోయే

అతన్ని పసివాడులా బుజ్జగించి "మీకు నేనున్నానని చెప్పాలని అనిపిస్తూంది... ఏమిటి పిచ్చి? అతనెక్కడ తానెక్కడ నాగలోకానికి నక్కకూ ఎంత తేడాయో తమిద్దరి మధ్యా అంత అంతరముంది. భగవంతుడి దయవలన అతని కళ్లకేమీ కాకుండావుంటే చాలు... రెండు రోజుల్లో అతన్ని ఇంటికి పంపిస్తారు. తన మానాన తనుపోతుంది. ఎప్పటిలాగే ఆఫీసూ, ఇల్లూ అమ్మా..."

"నీరజ! ఏమిటి ఆలోచిస్తున్నారు? అనుచితంగా మాట్లాడినట్టున్నాను. క్షమించండి." రెండు నిముషాల ముందు ఆత్మీయులతో మాట్లాడినట్టు మాట్లాడిన శేఖర్ యిప్పుడు అపరిచితురాలిని మన్నించినట్టే మన్నించి మాట్లాడుతుంటే నీరజ హృదయంలో ముల్లుగుచ్చుకున్నట్టనిపించింది.

"నన్ను 'అండి గిండి' అని మన్నించనవసరంలేదు. మీకన్న చిన్నదాన్ని ఏకవచనంలో పిలవచ్చును. మిగతా వాటికి సమాధానం తర్వాత చెప్తానుగానీ ప్రస్తుతం కాస్త నిద్రపొండి. అలసిపోయారు" దుప్పటిని గుండెలదాకా కప్పి వెళ్ళబోతూ చప్పున అతని నుదుటిమీద పడుతున్న జుత్తును వెనక్కిత్రోసి వెళ్ళిపోయింది నీరజ. అతని ముఖం మీద వ్యాపించిన ఆశ్చర్యరేఖలను గమనించకుండానే.

శేఖర్ కళ్ళకున్న కట్లు విప్పారు. అతను కనురెప్పలు కదిలిస్తుండగానే ఆత్రంగా ముందుకు వంగి కంపిత కంఠంతో అడిగింది నీరజ. "శేఖర్! మీకు కనబడుతున్నానా? చెప్పండి శేఖర్ మీ కళ్ళకేమీ కాలేదు కదూ? మీ కళ్ళు మామూలుగా వున్నాయని చెప్పండి శేఖర్1"

శేఖర్ కళ్ళు విప్పి చూసాడు... "నీరజా ఎక్కడున్నావు?" నిస్సహాయంగా గాలిలోకి చేయిజాచి వెదుకుతూ పిలిచాడు.

"సరిగ్గా చూడండి శేఖర్ మీకెవరూ కనబడ్డంలేదూ?" డాక్టర్ అడిగాడు.

"వుహు! అంతా చీకటిగా వుంది" జాలిగా అన్నాడు. డాక్టరు చిన్నగా నిట్టూర్చి పక్కకు తప్పుకున్నాడు.

"శేఖర్ గారూ! నావలన మీకెంత అన్యాయం జరిగిపోయింది" పైటకొంగు నోటిలో కుక్కుకుని ఏడవసాగింది నీరజ.

"నీరజా" చెయ్యిజాపి ఆమెచేతిని అందుకున్నాడు శేఖర్ "ఏడుస్తున్నావా? మొన్న చెప్పలేదు నువ్వేడిస్తే నాకు కష్టంగా వుంటుందని? ఇందులో నీ తప్పేముంది నా దురదృష్టం... ఎవరూ లేనివాడిని కళ్ళుకూడా దేనికనుకున్నాడు కాబోలు దేవుడు. నువు బాధపడకు నీరజా?" ఓదార్పుగా ఆమెచేతిని నిమురుతూ అన్నాడు.

నీరజ అతని ప్రక్కకు కూలబడింది "నిజంగా చెప్పండి మీకు నామీద కోపంగా లేదూ? మీ కళ్ళు పోగొట్టిన నాకళ్ళు పొడిచేయాలనిపించడంలేదూ? నన్ను తిట్టండి.. దూషించండి. శపించండి కాని ఇంత మంచితనం మాత్రం చూపించకండి?" చేతుల్లో మొహం దాచుకుని విలపిస్తూ ఆవేశంగా అంది.

చటుక్కున నీరజ చేతిని వదిలేసి బాధగా ముఖం పక్కకు తిప్పుకున్నాడు శేఖర్ "ఏం మాటలు నీరజా అవి? నీమీద నాకు కోపమా? నీ కళ్ళంటే నాకెంత యిష్టమో నీకు తెలియదు... నువ్వు గనుక ఆమాటని బ్రతికిపోయావు మరొకరైతేనా? నాకు కళ్ళుపోయిన బాధకన్న నీ అభిమానం పొందగలిగానన్న ఆనందం ఎక్కువగా వుంది." అన్నాడు. మృదుస్వరాన తన కోసం విలపిస్తున్న ఆ యువతి సాన్నిధ్యంలో ఎప్పుడూ అనుభవంలోనికిరాని శాంతి అతని హృదయంలో అలముకుంది. ఎప్పుడూ దేని కోసమో తపించే అతని ఆరాటం సమసిపోయి ఇన్నాళ్ళుగా కావల్సినదేమిటో దొరికినట్టుగా మనసు తృప్తితో నిండిపోయిందతనికి.

హాస్పిటల్ నుండి డిస్చార్జ్ చేసిన రోజున తన ఇంటికి వెళ్తానని పట్టుబట్టిన శేఖర్‌ను తన ఆప్యాయాను రాగాలతో కట్టివేసి తమ యింటికి పిల్చుకుని వెళ్ళగలిగింది సుందరమ్మ. తల్లికన్న అధికంగా కనిపెట్టి చూసుకుంటున్న ఆమె ఆదరణకు శేఖర్ కనులు చెమ్మగిల్లేయి. "అమ్మా! మిమ్మల్ని చూడలేకపోయినా మా అమ్మే వచ్చినట్టుంది మీ మాటలు వింటుంటే" అన్నాడు.

"మాటలతో కడుపు నింపడమేతప్ప నీ లోటును పూడ్చలేముగదా బాబూ"! అభిమానంగా తల నిమిరిందామె.

పొద్దున్నే బ్రెష్‌లో పేస్ట్‌వేసి ఇవ్వడంతో మొదలుపెట్టి సాయంత్రం షికారుకు తీసుకు వెళ్ళేదాక అన్నీ తనే స్వయంగా చేస్తూంది నీరజ.

"నీ ఋణం ఎలా తీర్చుకునేది నీరజా? ఎన్నాళ్ళు నీకీ చాకిరీ? ..." ఒకరోజు రాత్రి దగ్గరకూర్చుని పుస్తకం చదివి వినిపిస్తున్న నీరజతో అన్నాడు శేఖర్.

"నా జీవితమంతా ధారపోసినా మీ కళ్ళను మీ కివ్వలేనుగా! ఇది చాకిరీ కాదు... అభిమానంతో చేస్తున్న సేవ!" నీరజ పుస్తకమూసేసి అన్నది.

"ఆ అభిమానం చిరకాలం అలాగే నామీద నిలచిపోతే నేను జీవితంలో యింకేమీ కోరను నీరూ!" చప్పున ఆమె చేతిని అందుకుని హృదయానికి హత్తుకొంటూ అన్నాడు శేఖర్.

ఆ క్షణం అలాగే నిలచిపోతే బావుండుననిపించింది నీరజకు. 'నిజంగా తన కోరిక తీరబోతూందా? మనసంతా తానే అయి ఆక్రమించిన శేఖర్ తనవాడయితే కావల్సిందేముంది?' నీరజ మృదువుగా చెయ్యి విడిపించుకుంది.

"కానీ...కానీ... నీవు దగ్గరుంటే నాకు కళ్ళు లేకపోయినా చింతలేదు కానీ... నీ నిండు జీవితాన్ని ఈ అంధుని కోసం త్యాగం చేయమనలేను. వద్దు నీరూ వద్దు..." శేఖర్ బాధగా అన్నాడు.

"పదే పదే మీ లోపాన్ని గుర్తుకు తెచ్చుకుని నన్నెందుకిలా బాధపెడతారు? త్యాగమా? నా ప్రాణాన్ని ధారపోసినా మీకు కలిగించిన లోటును తీర్చగలిగితే..."

రుద్ధ కంఠంలో ఇక మాటలు పెగలక ఆగిపోయింది నీరజ.

క్షణంలో శేఖర్ ముఖ భావాలు మారిపోయాయి.

'తనవలన కళ్ళు పోయాయన్న జాలి తప్ప మరేమీ లేదా నీరజకు? తనమీద ప్రేమతోకాదా ఆమె తనకు చేరువయింది?....' బాధగా నుదురు చిట్లిస్తూ పక్కకు తిరిగి కళ్ళుమూసుకుంటూ.

"చాలా రాత్రయింది నీరజా! నువ్వెళ్ళి పడుకో!" అన్నాడు ముభావంగా.

అంతలో అతనెందుకలా అయిపోయాడో తెలియక మౌనంగా లేచి తల్లి దగ్గరకు వచ్చి పడుకుంది నీరజ.

"ఇక నేను మా యింటికి వెడతానమ్మా... యిప్పటికే చాల రోజులయింది. ఎన్నాళ్లని మీ యింట్లో వుండిపోతాం?" మర్నాడే సుందరమ్మతో అన్నాడు శేఖర్.

నీరజకు అతని ప్రవర్తనేం అర్థంకావడంలేదు. నిన్న ఒకలామాట్లాడి అంతలో ఈ రోజు యిలా బయలుదేరడానికి కారణమేమిటో ఎంతమాత్రమూ బోధపడలేదు ఆ అమ్మాయికి.

"ఇక్కడ మీకంత కష్టంగా వుందా ఏమో?" కాస్త నిష్ఠూరంగానే అడిగింది.

"కాదు నీరజా! అలా అనుకుంటే నేనేం చెప్పేది? మీకు బరువుగా జీవితాంతం వుండలేనుగా? మీ వలన నాకేదో ప్రమాదం జరిగిందని మీమీద గుది బండలా కూర్చోమనా మీరనేది? అన్నం వండి పెట్టేందుకు మంగమ్మవుంది... ఎలాగో రోజులు గడిచిపోతాయి..."

అతని మాటలు వింటుంటే నీరజ కళ్లలో నీళ్ళు తిరిగాయి. 'అవును.. అతనికేం తక్కువని ఈ చిన్న కొంపలో పడివుంటాడు? తను లేకపోతే అతనికేం గడవకపోదు... డబ్బు చల్లితే కావల్సినంత మంది నౌఖర్లు! అందుకేనేమో "అభిమానం వుంటే ... చాలు ..." అన్నాడు. తనే అపార్థాలు కల్పించుకుని మురిసిపోయింది.. అనుకుంటూ గిర్రున తిరిగి లోపలికి వెళ్ళిపోయింది నీరజ.

ఆరోజే తన యింటికి వెళ్లిపోయాడు శేఖర్. కూతురి మనసు తెలిసినా ఏమీ చేయలేక మౌనం వహించింది సుందరమ్మ.

నీరజ యాంత్రికంగా ఆఫీసుకు వెళ్ళి వస్తూంది. మనసు మాత్రం ఏదో కావాలని మారాంచేస్తుంది. అన్నాళ్ళూ శేఖర్ ఉపయోగించిన గది. మంచమూ అతనికి తను చదివి వినిపించిన పుస్తకాలూ చూస్తుంటే మనసునెవరో మెలిదిప్పినట్టవుతుంది నీరజకు. నీరూ అంటూ ఆప్యాయంగా తల నిమిరిన క్షణం గుర్తుకువస్తే కనులు ధారగా వర్షిస్తాయి. నిద్రపట్టక అశాంతిగా దొర్లుతూ "నన్నెందుకు అర్థం చేసుకోవు శేఖర్? యిలా దూరంచేయదలచుకున్న వాడివి మొదటినుండి దూరంగానే వుండక ఎందుకంత ఆదరంగా చేరదీసావు?" అనుకొంటూ వెక్కి వెక్కి ఏడుస్తూ ఎప్పుడో నిద్రలోకి జారిపోతుంది. వారంరోజులు బరువుగా గడిచాయి. అతడిని చూడకుండా వుండడం అసాధ్యమనిపించింది నీరజకు... ఏమనుకుంటే అనుకోనీ.. అని బయలుదేరింది సాయంత్రం ఆఫీసు నుండి రాగానే అతని దగ్గరకు.

నీరజ హాల్లో అడుగు పెట్టేసరికి ఎవరో పనికుర్రవాడి సాయంతో మెట్లు దిగుతున్నాడు శేఖర్. అతన్నా స్థితిలో చూస్తుంటే నీరజకు మనసు చివుక్కుమంది. మెట్లన్నీదిగాక చేతికర్ర

తెస్తానంటూ లోపలికి పరిగెత్తాడు వాడు. శేఖర్ తడుముకుంటూ రెండడుగులు ముందుకు వేసాడు. మోడా కాలికి తగిలి ముందుకు తూలాడు.

నీరజ ఒక్క వుదుటున పరిగెత్తి వెళ్ళి పట్టుకొంది అతనిని.

"ఎవరది? నీరజా?"

ఆశ్చర్యానందాలు మిళితమైన స్వరంతో పిలిచాడు శేఖర్.

"అవును... నీరజనే... ఇంకా గుర్తున్నానన్నమాట మీకు" గద్గద కంఠంతో అంటూ అతని చెయ్యిపట్టుకుని సోఫా దగ్గరికి నడిపించింది.

తన చేతికి ఆసరాగా అందించిన పల్చని ఆ చేతికి గలగలలాడుతున్న గాజులు సవరించాలనిపించి ప్రయత్నం మీద ఆకోర్కె అణచుకొన్నాడు శేఖర్.

"ఎందుకంత నిష్ఠూరం నీరజా?" ఇన్నాళ్లబట్టీ ఏ వ్యక్తిమాట వినాలని క్షణ క్షణం ఎదురుచూసాడో ఆమె రాగానే హృదయానికి హత్తుకోవాలని 'నువ్వు లేకుండా నేను బ్రతకలేను నీరూ!' అని చెప్పాలని ఎదురుచూసాడో ఆ నీరజగొంతు వినగానే ఎందుకో అతని గొంతు అతి మామూలుగా పలికింది.

"ఆ పని కుబ్జవాడు చేసేపాటి చేయలేదు కదూ నేను?" నీరజ గొంతు వణికింది.

"ఛ అవేం మాటలు నీరజా! ఆపని కుబ్జవాడుచేసే పనులు చేయాల్సిన ఖర్మ నీకేం?"

"అది కర్మకాదు ... నేను ... నేను..." ఏం మాట్లాడాలో తోచలేదు నీరజకు.

"నీకు కలిగించిన లోటుకు పరిహారార్థం చేస్తానంటావ్ అంతేనా?" అదోలా నవ్వేస్తూ అడిగాడు శేఖర్.

'ఎలా చెప్పాలితనికి? నీరజకు చేతకాని తనంతో ఏడుపొచ్చింది. మాట్లాడ కుండా కూర్చుంది.

"చెప్పవేం నీరజా? అంతేనా?"రెట్టించాడు శేఖర్. "అంతే! అంతకన్న మరేమీ లేదు?" విసురుగా అంటూ సుడిగాలిలా వెళ్ళి దూసుకుని వెళ్ళిపోయింది నీరజ.

శేఖర్ విస్తుపోయాడు "ఎలా ఈ అమ్మాయిని అర్థంచేసుకోవటం? కేవలం తనకు జరిగిన నష్టాన్ని పూడ్చడానికి అంధత్వాన్ని అంగీకరించి స్వీకరిస్తే అది తను సహించలేడు. తనెంత గాఢంగా ఆమెను ప్రేమిస్తున్నాడో అంతగానూ ఆమె తనను ప్రేమించిననాడు తప్ప... తమిద్దరూ యింతే..." అనుకుంటూ నిట్టూర్చాడు.

కారు యింటిముందు ఆగడంతో సంభ్రమంగా బయటకు వచ్చి చూసింది సుందరమ్మ. శేఖర్ దిగివస్తూంటే "బాగున్నావా బాబూ" అంటూ ఆప్యాయంగా పలకరించింది. "ఆ! మీ దయవల్ల కులాసాగా వున్నానమ్మా! నీరజ ఏది? పదిరోజుల నుండి కనబడ్డమేలేదు? ఆవిడ సాయంతో లోపలికి వచ్చి కూర్చుంటూ అడిగాడు.

"మూడురోజులు నుండి ఒకటే జ్వరంగా వుంది. బాబూ! మూసినకన్ను తెరవలేదు.

మందులిస్తూనే వున్నాను." విచారంగా అంది సుందరమ్మ. కూతురి మనసులో బాధ ఆవిడకు అర్థం కానిదేం కాదు.

"అరె! నాకు కబురుపంపించలేదేమమ్మా? ఏదీ ఎక్కడుంది నీరజ?" కంగారుగా లేచాడు, సుందరమ్మ అతడిని నీరజ మంచం దగ్గరికి తీసుకువెళ్ళింది. నుదురుమీద చెయ్యివేసి చూసాడు శేఖర్. వేడిగా కాలిపోతూంది. ఆ స్పర్శ సోకగానే కొద్దిగా కళ్ళు విప్పింది నీరజ." ఎవరదీ?" హీనస్వరాన ప్రశ్నించింది.

"నేను నీరూ! శేఖర్‌ని..." గుండె లోతుల్లోదాక్కున్న అభిమానం ఒక్కుమ్మడిగా బయటకు దూకగా ప్రేమగా ఆమె చెక్కిలి స్పృశిస్తూ అన్నాడు.

నీరజ మొహం చిట్లించింది "మీరా! ఎందుకువచ్చారు శేఖర్ బాబూ! బదులుకు బదులు తీర్చుకుందామనా? మీ సహాయం మాకేమీ అఖర్లేదులెండి!" కఠినంగా అనడానికి ప్రయత్నించినా ఆమె స్వరంలో వేదనే ఎక్కువ ధ్వనించింది.

ఆ మాటలు వింటుంటే కోపంరాలేదు సరికదా చిన్నగా నవ్వుకున్నాడు. "కోపంలో వుంటే నీకళ్ళెలా వుంటాయో చూడాలని వుంది నీరూ! అసలు నీకళ్ళను మరోసారి చూడ్డానికైనా నాకు కళ్లువస్తే బాగుండును!"

"మళ్ళీ ఏమిటి వింత మాటలు? ఎందుకిలా ఆటలాడుకుంటాడు తన మనసుతో? ఆశలు రేపడం మళ్ళీ నిరాశలో ముంచడం విందుకీ నాటకం?" నీరజ ఆలోచనలతో అలసి పోయింది.

నీరజ జ్వరం తగ్గేదాకా రోజూ వచ్చి చూసేవాడు శేఖరం, నాలుగు రోజుల్లో నీరజ పథ్యంతిన్నది. ఆ రోజు మధ్యాహ్నం వచ్చాడు శేఖర్. అతనిరాక గమనించి కళ్ళుమూసుకుని పడుకుంది నీరజ. పిలిచినా పలుకలేదు.

"ఇవాళ నిద్రపోతే మళ్ళా జ్వరం వస్తుందని తెలియదా మొండి అమ్మాయి?" తమాషాగా అన్న అతని మాటలకు నీరజకు వుక్రోషం వచ్చింది.

"వస్తే నాకేకదా వచ్చేది? మీకేం కష్టం?"

"అవునవును నాకేం? మరి తమరెందుకు అలా అనుకుని నా ఖర్మకు నన్ను వదిలేయలేదు?"

"అది నా బాధ్యత కాబట్టి చేసాను". కావాలని బాధ్యత' మీద నొక్కి పలికింది నీరజ.

"నిజంగానే అంటున్నావా నీరజా? జాలిగా అడిగాడు, శేఖర్ ఖిన్న వదనంతో.

"కాకపోతే? మీకూ మాకూ ఏం బాంధవ్యమని?" శేఖర్ ముఖం మాడిపోయింది. "నిజమేలే! నేనే పొరబడ్డాను!" నెమ్మదిగా అంటూ వెళ్ళిపోయాడు.

పదిరోజులు గడిచినా శేఖర్ జాడలేకపోవడంతో తనే బయలుదేరింది నీరజ. నిజానికి ఆమెను నిలవనీయకుండా తొందరచేసినా వార్త మరొకటుంది. ప్రఖ్యాత కంటి వైద్యుడు శ్రీ

చంద్రమౌళిగారు ఆ వూరుకు వచ్చినట్టు పేపర్లో చూసింది నీరజ. శేఖర్‌ని ఎలాగయినా ఆయన దగ్గరకు తీసుకువెళ్ళాలన్న సంకల్పమే ఆమెను బయలుదేరేట్టు చేసింది.

నీరజ వెళ్ళేసరికి ట్రాన్సిస్టర్ ఒళ్ళోపెట్టుకునివింటూ కూర్చుని వున్నాడు శేఖర్. అడుగులచప్పుడు వింటుండగానే ఆ వచ్చేది ఎవరో తెలిసిపోయినదతనికి. బాధ. సంతోషం మిళితమై భావనలు వుధృతంకాగా గుండె వేగంగా కొట్టుకోసాగింది.

మౌనంగా వచ్చి అతని దగ్గరగా నిలబడింది నీరజ. ఆమె తన దగ్గరలో వున్నట్టు గమనించాడు శేఖర్. అయిదు నిముషాలు గడిచిపోయాయి. అలాగే చూస్తూంది నీరజ. ఎందుకో అతని చెంపలు లోతుకుపోయి బాగా చిక్కిపోయినట్టు కనబడుతున్నాడు. రేడియో మోగుతున్నా ఎటో చూస్తూ కూర్చున్న అతడిని చూస్తుంటే మనసంతా కెలికినట్టయిపోయింది నీరజకు. "ఎందుకంత దిగులుగా వుంటాడు?" అనుకుంటే.

"కూర్చో నీరజా! ఎంతసేపలా నిలబడతావు?" సోఫా చూపిస్తూ అన్నాడు.

"నేనొచ్చినట్టు మీకెలా తెలుసు?" ఆశ్చర్యపడింది నీరజ.

"కళ్ళు లేకపోయినా ఇంకా చెవుడు రాలేదులే నీరజా! నీ అడుగుల చప్పుడు కాగానే నువ్వొచ్చావని గ్రహించాను" పేలవంగా నవ్వేసి అన్నాడు.

నీరజ మనసులో ముల్లులా గుచ్చుకున్నాయతడి మాటలు! "నన్ను చూస్తే చాలు ఎందుకలా మాట్లాడతారు? నేను ఏడవడం మీ కిష్టమా ఏమిటి" రుద్ధ కంఠంతో అంది నీరజ.

"క్షమించు నీరజా! ఏదో వాగేస్తుంటాను. నిన్ను బాధపెట్టాలని అనలేదు. అయినా నామాటలే నీకంత కష్టంగా వుంటే కష్టపడి నన్ను చూడడానికి ఈ శ్రమనెందుకు తీసుకుంటావు నీరూ?"

"మీకు తెలియదూ? చేసిన పాపం చెప్తే పోతుందట అలా ఏదో మీకు ఋణపడ్డానని వచ్చి చూసి పోతుంటాను అంతే!" వస్తున్న దుఃఖాన్ని మ్రింగుకుంటూ పెదిమలు బిగించి అంది.

"పోనీలే ఆ మాత్రం దయన్నా వుంచావు నామీద!" శేఖరుకు ఆమె బాధపడుతున్న విషయం తెలిసినా తెలియనట్టే అన్నాడు.

"మావంటి పేదవాళ్ళ దయా ధర్మాలతో మీకేం పని? డబ్బు వెదజల్లితే మాబోంట్లు ఎంత మందయినా మీ సేవకు సిద్ధపడివస్తారు, డబ్బున్న మహరాజులు!" కసిగా అంది.

అప్పటి ఆమె మొహం వూహించుకుంటుంటే శేఖర్‌కు నవ్వొస్తోంది. అతనికిప్పుడిప్పుడే అర్థమవుతూంది నీరజ ఆంతర్యం ఇన్నాళ్ళు... తను తప్పుగా అర్థం చేసుకున్నాడామెను. ఆడపిల్ల ఇంకెలా మనసిప్పి చెప్తుంది? పైకి మాత్రం తొణక్కుండా.

"అయితే ఆ డబ్బు పారేస్తే నీ బోంట్లు లక్షలు దొరుకుతారన్నావు అయితే మరి నీ సేవ అలా లభిస్తుందా నీరజా?" గంభీరంగా అడిగాడు.

నీరజ ముఖం కందగడ్డలా ఎర్రబడిపోయింది. విసురుగా అంది. "మీకెంత సిరిసంపదలున్నా యిలా అవమానించడం మంచివాళ్ళ లక్షణం కాదు శేఖర్ గారూ! డబ్బుతో

"కాని....?" కొంటెగా రెట్టించాడు శేఖర్.

"మనసును అభిమానాన్ని, కొనలేరు డబ్బునాశించే ఖర్మ మాకు పట్టలేదు యింతదాకా, మీ డబ్బుచూసే మీచుట్టూ తిరుగుతున్నారను కుంటున్నారేమో..."

"అబ్బె! అలా ఎందుకనుకుంటాను. మీ బాధ్యత నెరవేర్చుకుందామని వస్తున్నారుగాని లేకపోతే వచ్చేవారా మీరు? శేఖర్ వ్యంగ్యంగా అన్నాడు.

నీరజ అయిదు నిముషాలు మౌనంగా కూర్చుండిపోయింది. "ఇతనితో యింకెలా మాట్లాడాలి? ఏమన్నా పెడర్థాలు తీస్తాడేం? తనకు కావల్సింది అతనికి కళ్ళురావడం! అటుతర్వాత కావాలంటే అతని కంటికి కనిపించకుండా వేరేవూరు ట్రాన్స్‌ఫర్ చేయించుకుంటుంది...." తనను తనే అదుపులోపెట్టుకుని పైకి శాంతంగా అంది నీరజ. "మీతో వాదించటానికి రాలేదు నేను. నాదో చిన్న కోరిక తీర్చగలరేమో అడగాలని వచ్చాను.

"కోరికా?" శేఖర్ ఆశ్చర్యయాడు "ఏమిటది?" "డాక్టర్ చంద్రమౌళిగారు ఈవూరు వచ్చారట! ఒక్కసారి ఆయన దగ్గరకు వెళ్ళండి."

"దానివలన నీకేం ప్రయోజనం నీరజా? యిదే నా కోరిక?" నీరజ పెదవి కొరుక్కుంది. "ప్రయోజనం ఏమిటో చెప్పనా శేఖర్‌బాబూ? మీకా కళ్ళువస్తే నేను మీకు అన్యాయం చేసానన్న వ్యధతో జీవితమంతా కుళ్ళిపోనక్కర్లేదు. ఇంతవరకు ఎందుకు మీ గురించి పట్టించుకున్నానో ఆ స్వార్థంతోనే ఈ కోరికా కోరుతున్నాను!"

అప్పుడు నన్ను చూడడానికి యిలా రావు... రానవసరం లేదుకదూ నీరజా?

"అంతేకాదు, మీకంత కష్టంగా వుంటే మీకంటి కసలు కనబడకుండా వెళ్ళిపోతాను. మీకు కళ్ళు రాగానే మీ దృష్టికి కనబడకుండా పోతానులెండి శేఖర్! కానీ నా యీ కోరిక మన్నించండి?" తను దుఃఖిస్తున్నట్టు అతనికి తెలియకూడదని అతి ప్రయత్నంమీద ఏడుపు నాపుకుంటూ అంది నీరజ.

"నీ యిష్టం నీరజా! నువ్వెప్పుడు తీసుకువెడితే అప్పుడు వస్తాను. అయితే నాకు దృష్టి వచ్చేదాకా ఒకవేళ వస్తే మాట నువ్వు దగ్గరే వుంటావా? తర్వాత కనబడకుండా వెళ్ళిపోదువుగానిలే?" శేఖర్ అయిదునిముషాల తర్వాత అన్నాడు.

నీరజ మరేమీ పలక్కుండా లేచి వెళ్ళిపోయింది.

X X X

"నీరజా యిక్కడే వున్నావా?" చేతిని పక్కకు జాపి తడుముతూ అడిగాడు శేఖర్.

"వున్నాను శేఖర్‌బాబూ!" అతని చేతిలో చేయి వేసింది నీరజ.

అతని కండ్లమీద బాండేజి తొలగిస్తూండగానే మెల్లిగా అతని చేతినుండి చెయ్యి విడిపించుకోవడానికి ప్రయత్నించింది నీరజ. కాని గట్టిగా బిగించి పట్టుకున్నాడు శేఖర్.

కళ్ళు తెరవగానే ప్రసన్నంగా నవ్వుతూ కనిపించారు చంద్రమౌళిగారు, "డాక్టరు గారూ

నాకు చూపు వచ్చేసింది!'' సంతోషంగా అంటూ రెండు చేతులు ఎత్తి నమస్కారం చేశాడు శేఖర్ కృతజ్ఞతతో. అంతలో నీరజ మెల్లిగా వెళ్ళిపోతుండడం గమనించి ఒక్క వుదుటున పొడుగ్గావున్న ఆమె కొంగుపట్టుకుని ఆపాడు.

నవ్వుకుంటూ వెళ్ళిపోయారు డాక్టర్ నర్సులు అందరూ. "వదలండి శేఖర్! నా మొహం చూపించనన్నానుగా మీకు'' విడిపించుకుని పోవాలని ప్రయత్నించింది నీరజ వెనక్కి తిరక్కుండానే.

శేఖర్ ఆ కొంగును చేతికి చుట్టుకొని ఒక్కలాగు లాగాడు. తూలివచ్చి అతని హృదయంమీద వాలిపోయింది నీరజ. అలా రెండుచేతులతో నీరజ మొహాన్ని పైకెత్తాడు శేఖర్. తడిసిన కనురెప్పలతో, పంటిలో పెదిమల నదిమి పెట్టి దుఃఖాన్నాపుకుంటున్న నీరజను చూస్తుంటే ఏంచేయాలో తోచలేదు. చటుక్కున ఆమె తలను దగ్గరకు లాక్కుని విశాలమైన ఆ కనులమీద ముద్దుపెట్టుకున్నాడు.

విస్మయానందాలతో నీరజ కళ్ళు మరింత వెడల్పయ్యాయి. "నీరూ! నిజంగానే నాకంటిక్కనిపించకుండా పోదామనుకున్నావా? నిన్ను చూడడానికి కాకపోతే నాకు చూపువచ్చి ప్రయోజనమేముంది నీరూ? నిజంగా చెప్తే నమ్మవేమోగాని ఆ రోజు నేను చూసిన నీ కన్నులు మరోసారి చూడాలన్న కోరిక కోసమే ఈ ఆపరేషన్‌కు వప్పుకున్నాను. నాకు కన్నులు వచ్చేశాయి. గనుక నీవు చేసిన అన్యాయం లేక అపకారం ఏదో మాని పోయిందని తప్పించుకుందామనుకున్నావా? ఈ చేతుల్లోంచి ఎక్కడికి పోగలవు నీరూ?" ప్రేమాభిమానాలు తొణికిలాడుతున్న స్వరంతో శేఖర్ అంటుంటే మంత్రముగ్ధలావిన్న నీరజ సందేహంగా అడిగింది "మరి.. మరి మీరెందుకని...'' నీరజ అడగబోయేది అర్థమయి నవ్వేసాడు శేఖర్. "పిచ్చి నీరూ! ఎంతో బాధపెట్టాను కదూ! నన్ను కేవలం నామీద జాలితో నన్ను అంగీకరిస్తున్నావేమో అని నీకు దూరమయ్యాను నీరూ! నేను యింత గాఢంగా ప్రేమించే నీనుండి అదే విధమైన ప్రేమను తప్ప జాలిని నేను సహించలేను... అందుకనే అలా ముభావంగా వుండిపోయాను.

"కానీ... నేను ...'' నీరజ సిగ్గుపడి ఆగిపోయింది.

"మొన్న నువ్వువచ్చి ఆపరేషన్ చేయించుకొమ్మన్న రోజున నిన్ను పూర్తిగా అర్థంచేసుకోగలిగాను నీరూ! అందుకే నీ కోసమే ఒప్పుకున్నా! ముందుకుపడిన ముంగురులను వెనక్కి నెట్టుతూ అన్నాడు శేఖర్.

నీరజ మౌనంగా అతని హృదయంలో తలదాచుకుంది. కొన్ని రోజుల తర్వాత...

X X X

హనీమూన్ ప్రోగ్రాంలో ఆఖరి హాల్ట్‌గా బెంగుళూరులో పెద్ద హోటల్లో దిగారు నీరజా శేఖర్‌లు. బయట కురుస్తున్న వానను చూస్తూ కిటికీ దగ్గర నిలబడిన నీరజ శేఖర్ చేతులు తనను బంధించడంతో వులికిపడింది.

"ఏమిటి చూస్తున్నావ్ నీరూ! ఇలా వానవస్తున్న రోజేకదూ నువ్వు మొదటి సారిగా

వచ్చావు మా సారీ మనయింటికి ఆ రోజు అనుకున్నామా నీరూ ఈరోజు వస్తుందని?" విశాలమైన నీరజ కనులలోకి చూస్తూ అడిగాడు శేఖర్.

నీరజ సిగ్గుపడి మెత్తగా నవ్వి అతని హృదయంమీద తలవాల్చి తృప్తిగా కనులు మూసుకుంది.

'పురానీ సంగీత్' కార్యక్రమము కాబోలు రేడియోలో పాట వస్తూంది. "జిందగీ భర్ నహీ భూలేగీ ఏ బర్సాత్ కీ రాత్...." అంటూ.

"జయశ్రీ" మాస పత్రిక

తేది : జనవరి, 1970.